

ZRZESZENIE STUDENTÓW POLSKICH W LATACH 1961—1971

LATA 1961—1971 BYŁY DLA UCZELNIANEJ ORGANIZACJI ZSP okresem dynamicznego rozwoju. Ewolucja programu działania Zrzeszenia Studentów Polskich Wyższej Szkoły Pedagogicznej w Krakowie wynikała z rozwoju Uczelni, uchwał kolejnych Kongresów ZSP określających główne kierunki działalności organizacji oraz zmian w sytuacji społeczno-politycznej kraju. Poważny wpływ na treści programu organizacji miały dyskusje studentów Uczelni, których przedmiotem były najistotniejsze problemy nurtujące środowisko studenckie. Myślą przewodnią towarzyszącą pracy członków organizacji było stworzenie z Zrzeszenia skutecznego instrumentu kształtującego i oddziaływającego na postawy i zachowanie studentów, obejmującego zakresem swojej działalności wszystkie problemy życia środowiska studenckiego.

Szkoda, że licznym sukcesom, jakie odniosła organizacja, nie towarzyszyła skrupulatność aktywu ZSP w gromadzeniu i przechowywaniu materiałów związanych z działalnością organizacji. Fakt ten w poważnym stopniu utrudnił pracę autorów artykułu oraz spowodował, że nie udało się nam w pełni odtworzyć wszystkich przejawów działalności organizacji.

Autorzy dziękują byłym działaczom organizacji za szczegółowe informacje, oraz A. Szklarczykowi za przygotowanie zestawień, które zostały wykorzystane w artykule.

DZIAŁALNOŚĆ ORGANIZACYJNA

Lata 1960—1971 były dla Zrzeszenia okresem dynamicznego rozwoju ilościowego, wynikającego z wzrostu liczby studentów Uczelni oraz działań aktywu ZSP zmierzających do podnoszenia stanu zorganizowania. Proces ten odzwierciedla poniższe zestawienie:

W roku 1966 organizacja włączyła do programu swojej działalności problematykę studiów dla pracujących. Utworzono wówczas Komisję d.s. Stu-

Szandar ZSP

Lata	Studenci studiów stacjonarnych	Członkowie ZSP na stud. stacj.	Stan zorganizowania w %
1960	814	690	84,8
1962	1149	988	86,0
1964	1355	1276	94,2
1966	1654	1509	91,2
1968	1980	1809	91,4
1970	2764	2579	93,3

diów dla Pracujących oraz określono program jej działania. Podjęto prace mające na celu stworzenie studentom pracującym lepszych warunków nauki. Opracowywane corocznie programy pracy organizacji na studiach dla pracujących nie były w pełni realizowane i dlatego też rezultaty działania ZSP w tym zakresie należy ocenić jako mierne. Pewną poprawę można było odczuć w roku 1971, kiedy to Rada Uczelniana zorganizowała sprawnie funkcjonujący punkt informacyjny dla studentów pracujących i przyjęła w szeregi ZSP około 400 studentów I roku studiów zaocznych.

W latach 1963—1965 RU ZSP sprawowała opiekę nad organizacją ZSP-owską istniejącą w rzeszowskiej filii Uczelni, zaś w roku akademickim 1969/1970 opiekowała się Zrzeszeniem istniejącym w likwidowanych krakowskich Studiach Nauczycielskich (I, II).

Procesowi wzrostu ilościowego organizacji towarzyszył rozwój i doskonalenie funkcjonowania struktur organizacyjnych. Szczególnie wiele uwagi poświęcono pracy Rad Roku, podstawowej instancji wykonawczej ZSP. Od 1965 roku systematycznie szkolono aktyw Rad Roku w zakresie znajomości przepisów stypendialnych, przepisów organizacyjnych ZSP. W latach 1969—1971 przekazano Radom Roku uprawnienia dotyczące rozdziału świadczeń stypendialnych i nagród za wyniki w nauce. W każdym roku akademickim Rada Uczelniana organizowała kilka narad z przewodniczącymi Rad Roku, poświęconych analizie bieżących problemów pracy organizacji. W roku 1970 opracowano ramowy plan pracy Rady Roku, w którym szczególny nacisk położono na mobilizowanie studentów roku do osiągania jak najlepszych wyników w studiowaniu. Mimo różnorodnych i wielokierunkowych form pracy Komisji Organizacyjnej Rady Uczelnianej z aktywnym Rad Roku nie udało się w pełni doprowadzić do tego, aby wszystkie Rady Roku i grupy studenckie aktywnie uczestniczyły w kształtowaniu i realizacji programu działania ZSP.

Rozwój ilościowy organizacji spowodował utworzenie w roku 1970 trzech Rad Wydziałowych ZSP, których zadaniem było realizowanie programu ZSP w ramach wydziału. Dotychczasowy brak poważniejszych sukcesów w dzia-

łałości Rad Wydziałowych wynikał z braku przygotowania aktywu do pracy w tej nowej w warunkach naszej Uczelni, instancji wykonawczej ZSP.

W roku 1961 w domach studenckich utworzono Rady Mieszkańców, późniejsze Rady Samorządu DS, które stały się kolejnym, niezwykle ważnym ogniwem kształtującym i realizującym program ZSP. Rady Samorządu DS, realizując na terenie domów studenckich program ZSP, prowadziły ożywioną i różnorodną działalność kulturalną, polityczną, dbały o utrzymanie porządku i przestrzeganie regulaminu DS przez mieszkańców, inspirowały pracę radiowęzłów studenckich. W latach 1967—1970 wyróżniły się bardzo dobrą pracą Rady Samorządu DS „Parnas“ przy ul. Mazowieckiej i DS „Rzeczywistość“ przy ul. Bohaterów Stalingradu.

Ewolucja programu Zrzeszenia dyktowała konieczność utworzenia nowych komisji problemowych działających w ramach Rady Uczelnianej. W roku 1967 utworzono Komisję Zagraniczną, zajmującą się nawiązywaniem i rozwijaniem kontaktów z organizacjami młodzieżowymi, działającymi w uczelniach zagranicznych. W swojej dotychczasowej działalności komisja ta nie odnotowała poważniejszych sukcesów. Organizacją licznych czynów społecznych, realizacją, wspólnie z władzami Uczelni, studenckich praktyk robotniczych, współpracą ze Studencką Spółdzielnią Pracy „Żaczek“ zajmowała się Komisja Pracy i Spółdzielczości, która została utworzona w roku 1969. W latach 1969—1971 istniała również Komisja d.s. Kontaktów z Regionem, której zadaniem było inspirowanie i koordynowanie działalności Zrzeszenia na rzecz środowiska robotniczego i chłopskiego. Z powodu braku wymiernych rezultatów w swojej pracy, komisja ta została zlikwidowana.

W związku z utworzeniem sieci Wyższych Szkół Nauczycielskich oraz wynikającą z tego potrzebą koordynacji i jednolitości działań wszystkich uczelnianych organizacji ZSP WSP i WSN, z inicjatywy Rady Uczelnianej ZSP WSP w Krakowie powołano w roku 1971 Komitet Koordynacyjny WSP — WSN przy Radzie Naczelnej ZSP.

Wiele uwagi poświęcała Rada Uczelniana sprawom szkolenia aktywu. W każdym roku akademickim, w okresie ferii zimowych, organizowano szkolenie aktywu organizacji. W roku 1967 utworzono Wieczorową Szkołę Aktywu ZSP. Jednolity i długi program szkolenia organizacyjnego i politycznego aktywu opracowano w 1969 roku. Nie był on jednak w pełni realizowany.

Od roku 1967 przedstawiciele ZSP zasiadali w Senacie, Radach Wydziałów oraz sporadycznie w obradach Kolegium Rektorskiego, zwłaszcza tych, które poświęcone były sprawom studenckim. Miernikiem rozwoju organizacji może być poważny wzrost jej funduszy: z 120 tys. zł w roku 1961 do ok. 500 tys. zł w roku 1971. Z ramienia Senatu opiekunami organizacji byli: do roku 1969 prorektor prof. dr A. Przyboś, od roku 1969 prorektor doc. dr T. Ziętara.

Wbijanie gwoździ do standardu ZSP

DZIAŁALNOŚĆ NAUKOWA

Centralne miejsce w działalności Zrzeszenia zajmowała realizacja wszechstronnego programu podnoszenia sprawności i efektywności studiów. Wysiłki organizacji zmierzały do usprawnienia systemu rekrutacji na studia i przyspieszenia procesu przystosowania się studentów pierwszego roku do warunków życia w środowisku akademickim. Organizacja wielokrotnie wysuwała postulaty stworzenia jednolitego i skutecznego systemu bodźców materialnych i moralnych zachęcających do osiągnięcia bardzo dobrych wyników w studiowaniu. Rada Uczelniana przywiązywała olbrzymie znaczenie do rozwoju studenckiego ruchu naukowego. Studencki ruch naukowy rozbudzał i kształtował zainteresowania naukowe studentów.

W roku 1962 Rada Uczelniana zorganizowała wyjazdy studentów starszych lat studiów do szkół średnich z informacją o studiach w naszej Uczelni. Akcja ta była kontynuowana w następnych latach. Rokrocznie studenci Uczelni spotykali się z maturzystami kilkudziesięciu szkół średnich, zachęcając ich do podjęcia studiów w Wyższej Szkole Pedagogicznej w Krakowie.

W roku 1966 przedstawiciele ZSP po raz pierwszy podjęli pracę w Uczelnianej i Wydziałowych Komisjach Rekrutacyjnych jako pełnoprawni ich członkowie. Udział studenckich przedstawicieli w Komisjach Rekrutacyjnych został wielokrotnie pozytywnie oceniony przez władze Uczelni.

Analizy sprawności studiowania przeprowadzane przez Komisję Nauki RU ZSP wskazywały, że najwięcej trudności studenci napotykają na I i II roku.

Studentom naszej Uczelni w zdecydowanej większości pochodzącym z małych miasteczek i wsi niełatwo było przystosować się do warunków życia w wielkim mieście, do systemu studiowania. Chcąc ułatwić proces przystosowania się studentów I roku do życia w nowym środowisku Rada Uczelniana zorganizowała od roku 1968 akcję „Przyjmujemy pierwsze lata“. Za zgodą władz Uczelni, w okresie pierwszych trzech dni roku akademickiego załatwiano wszystkie formalności administracyjne, zapoznawano studentów z władzami Uczelni, pracownikami naukowo-dydaktycznymi, programem studiów, władzami i programami organizacji społeczno-politycznych. Pracownicy naukowo-dydaktyczni zapoznawali studentów z podstawami techniki pracy umysłowej. Pracownicy Biblioteki Głównej WSP uczyli studentów umiejętności korzystania ze zbiorów bibliotek. Rada Uczelniana spośród studentów starszych lat studiów powoływała opiekunów I roku z ramienia ZSP, których zadaniem było udzielanie pomocy młodszym kolegom. Akcja „Przyjmujemy pierwsze lata“ była bardzo wysoko oceniana przez władze Uczelni, Radę Okręgową ZSP oraz studentów I roku. W materiałach ZSP z 1969 roku zachowała się następująca wypowiedź studenta I roku:

[...] jestem wzruszony i zaskoczony tak serdecznym i organizacyjnie sprawnym przyjęciem nas przez naszych starszych kolegów. Jest to znakomitą wizytówką Uczelni i Zrzeszenia.

Nadzwyczaj dobrze zorganizowana była akcja „Przyjmujemy pierwsze lata“ w roku 1969, kiedy to fragmenty przyjęcia studentów I roku pokazała TVP w wieczornym wydaniu dziennika.

Aktyw ZSP zawsze przywiązywał duże znaczenie do mobilizowania studentów w uzyskiwaniu jak najlepszych wyników w nauce. Wyniki w studiowaniu były traktowane jako podstawowe kryterium przy rozdziale świadczeń stypendialnych i świadczeń ZSP. Czynnikiem zachęcającym studentów do osiągania dobrych wyników w nauce były organizowane od roku 1963 przez RU ZSP konkursy na najlepszego studenta Wydziału i Uczelni, oraz konkurs na najlepszą grupę studencką.

Rady Roku wspólnie z Komisją Nauki RU ZSP systematycznie przeprowadzały analizy wyników studiowania, Szkoda, że wnioski wynikające z tych analiz nie zawsze były w pełni realizowane przez ogół studentów WSP.

Po roku 1969 aktyw ZSP wspólnie z kołami naukowymi kilkakrotnie podejmował próby oceny programów studiów. Spotkały się one z aprobatą władz Uczelni. W porozumieniu z władzami Uczelni, zorganizowano w roku 1971 seminarium „Student a Uczelnia“, poświęcone problemom kształcenia nauczycieli. Wiele uwagi problemom kształcenia nauczycieli poświęcono w trakcie obrad Ogólnopolskiej Sesji Humanistów (8—10. 01. 1971 r.) nt. „Komisja Edukacji Narodowej a Oświecenie w Polsce“. W sesji tej brały udział Studenckie Koła Naukowe: Polonistów, Historyków, Filozofów i Pedagogów z sześciu uniwersytetów i trzech wyższych szkół pedagogicznych.

Z przyjemnością można odnotować fakt, że aktyw ZSP osiągał najczęściej wyniki studiów lepsze od przeciętnych. Dowodem tego była duża ilość stypendystów naukowych rekrutujących się spośród aktywu Zrzeszenia. Wśród lauratów konkursu na najlepszego studenta Uczelni było wielu działaczy ZSP m. in. M. Bigaj, J. Gołębiowski, T. Słezak, L. Wajda, K. Krzywda.

Współpracując z poszczególnymi Katedrami rokrocznie realizowano studenckie praktyki zagraniczne. W praktykach tych brało udział rocznie od 40 do 80 studentów rusycystyki i geografii. Początkowo odbywały się one w ZSRR, w ostatnich latach także w NRD i CSSR. Studenckie Koła Naukowe utrzymywały kontakty z pedagogicznymi uczelniami zagranicznymi w Dreźnie (NRD), Niksić (Jugosławia), Bratysławie (CSSR), Kijowie, Mińsku, Wilnie (ZSRR). Zrzeszenie uważa studencki ruch naukowy za najbardziej dojrzałą formę aktywności młodzieży studiującej w uczelni pedagogicznej. Praca w kołach naukowych pozwalała studentom rozwijać zainteresowania naukowe, kształtować umiejętności samodzielnego rozwiązywania problemów nauki i techniki.

W latach 1961—1971 ożywioną działalność rozwijały Koła Naukowe: Geografów, Językoznawców, Historyków, Polonistów, Biologów. W tych

Poczet szlandarowy

latach działały również, aczkolwiek mniej aktywnie Koła Naukowe: Matematyków i Rusycystów. W roku 1964 reaktywowano Koło Naukowe Pedagogów. W latach 1967—1969 powstały dalsze Koła Naukowe: Filozofów, Elektryków, Mechaników, Polityków. W roku 1971 działało 12 kół naukowych skupiających ponad 500 członków. Niedawno powstałe Koła Techniczne: Elektryków i Mechaników wydatnie przyczyniły się do doskonalenia umiejętności konstrukcyjnych i pomiarowych studentów. Koła Międzykierunkowe: Filozofów, Polityków i Pedagogów były forum rzeczowej dyskusji nad problemami światopoglądowymi, politycznymi, pedagogicznymi. W celu koordynacji pracy kół naukowych powołano w 1969 roku Uczelnianą Radę Kół Naukowych. Komisja Nauki RU ZSP podejmowała wszystkie problemy studenckiego ruchu naukowego, udzielała pomocy organizacyjnej i finansowej inicjatywom kół naukowych. Swoją dynamiczny rozwój koła naukowe w znacznej mierze zawdzięczają kadrze naukowo-dydaktycznej, która zapewniała im opiekę i pomoc.

W minionym dziesięcioleciu koła naukowe prowadziły różnorodne formy działalności. W okresie ferii letnich członkowie kół naukowych wyjeżdżali na obozy naukowe. W czasie roku akademickiego koła naukowe organizowały uczelniane studenckie sesje naukowe, wystawy swojego dorobku, systematycznie odbywały zebrania naukowe z referatami i dyskusją. Członkowie kół naukowych brali aktywny udział w ogólnopolskich studenckich sesjach naukowych, wyjeżdżali na wycieczki naukowo-turystyczne, spotykali się z wybitnymi naukowcami i pedagogami. Wykorzystując wolny czas w trakcie roku akademickiego, a zwłaszcza w okresie wakacji letnich członkowie kół naukowych zajmowali się także zbieraniem i inwentaryzacją materiałów archiwalnych, źródłowych i bibliograficznych.

Komisja Nauki RU ZSP i koła naukowe zorganizowały następujące sesje naukowe:

- 1962 r. SKN Polonistów — X Zjazd Młodych Polonistów w Krakowie (wspólnie z UJ),
- 1962 r. SKN Geografów — Ogólnopolskie Seminarium „Akcja Naukowa — Tarnobrzeg 61“,
- 1963 r. SKN Historyków — Ogólnopolskie Seminarium,
- 1964 r. SKN Geografów — II Seminarium Tarnobrzesckie,
- 1968 r. SKN Biologów — Ogólnopolska Sesja Naukowa „Zasięg antropogenetycznych zmian w środowisku naturalnym człowieka“ — Kraków,
- 1969 r. SKN Geografów — Ogólnopolskie Seminarium w Limanowej „Akcja naukowa Limanowa 68 i Limanowa 69“,
- 1969 r. Komisja Nauki RU ZSP — I Uczelniana Sesja Kół Naukowych „Lenin młodzieży, młodzież Leninowi“,

- 1971 r. Komisja Nauki RU ZSP — II Uczelniana Sesja Kół Naukowych „ZSP współtwórcą i współrealizatorem programu kształcenia nauczycieli“,
- 1971 r. Komisja Nauki RU ZSP — Ogólnopolska Sesja Humanistów „Komisja Edukacji Narodowej a Oświecenie w Polsce“,
- 1971 r. SKN Geografów — Zjazd Geografów w Szczawnicy (wspólnie z UJ),
- 1971 r. Komisja Nauki RU ZSP — Środowiskowe Seminarium „Student a Uczelnia“ w Bochni.

W 1967 roku władze Uczelni z okazji 50-lecia Rewolucji Październikowej zorganizowały uczelnianą sesję naukową. Podczas plenarnych obrad tej sesji, gdzie prezentowali referaty samodzielni pracownicy nauki, Koło Naukowe Filozofów przedstawiło referat „Religioznawstwo radzieckie o genezie i kształtowaniu się świadomości religijnej“. Referat ten został wysoko oceniony przez organizatorów sesji.

Członkowie studenckich kół naukowych Uczelni brali udział w wielu ogólnopolskich sesjach naukowych zdobywając nagrody i wyróżnienia za prezentowane referaty. Wykaz nagrodzonych referatów przedstawia zamieszczone poniżej zestawienie.

REFERATY NAGRODZONE NA STUDENCKICH SESJACH NAUKOWYCH W LATACH 1961—1971

- 1962 r.: S. Sękowski, „Sen i halucynacje w twórczości A. Struga“, SKN Polonistów, Kraków, Wyróżnienie.
- 1964 r.: M. Bigaj, „Rozwój morfologiczny pasma Przedhorsko-Małogorskiego“. IV Zjazd Geografów. II nagroda.
- 1965 r.: D. Domagalski i Z. Cętkowski, „Kraków wobec III powstania Śląskiego“ SKN Historyków. Opole. Wyróżnienie.
K. Nadurnka, „Słownictwo teatrologiczne“, SKN Językoznawców, Gdańsk. II nagroda. Opublikowany w „Językoznawcy“.
- 1967 r.: A. Wspólnik, „Nazwy terenowe w południowo-zachodniej części woj. krakowskiego“, SKN Językoznawców. Kraków. II nagroda. Opublikowany w „Językoznawcy“.
J. Dobrowolski „O istotności popularyzacji gospodarczych aspektów ochrony przyrody“. Olsztyn. I nagroda.
- 1968 r.: K. Morgańska, „Wpływ przemian społeczno-ekonomicznych na słownictwo polskie“, SKN Językoznawców. Łódź. II nagroda.
- 1969 r.: S. Kozioł, „Tendencje separatystyczne magnaterii litewskiej wobec unii polsko-litewskiej w XVI w.“ SKN Historyków, Kraków. II nagroda.
L. Wajda, „Górale i Lachy na terenie Limanowszczyzny“, SKN Językoznawców. Warszawa. II nagroda.
J. Grzech, „Współczesne słownictwo mody polskiej“, II nagroda.
- 1970 r.: E. Lubieniewska, „Scenografia w „Złotej czasce“ J. Słowackiego“, SKN Polonistów. Toruń. I nagroda.
W. Konieczny, „Lenin a problemy młodzieży“, SKN Historyków, Polityków i Ekonomistów. Lublin. I nagroda.

- 1970 r.: A. Szklarczyk, „Leninowska koncepcja ruchu studenckiego a współczesne realia społeczno-polityczne”. Kraków. SKN Historyków, Polityków i Ekonomistów. II nagroda.
- 1971 r.: K. Krzywda, „Postać nauczyciela w świetle pism Komisji Edukacji Narodowej”. SKN Polonistów, Historyków, Pedagogów i Filozofów. Kraków. II nagroda.
- 1971 r.: E. Rudnicka, „Nauczanie języka polskiego w dobie Komisji Edukacji Narodowej”, jw. II nagroda.
- L. Zimoląg, A. Borkowska, „Nazwy kopalń i hut”, SKN Językoznawców. Wrocław. II nagroda.
- 1971 r.: W. Stępka, „Przyjęcie poezji I. Bułhakowa w publicystyce zachodniej”. SKN Rusycystów. Gdańsk. III nagroda.

W 1967 roku zorganizowano pierwszą na szeroką skalę letnią akcję obozów naukowych. Brało w niej udział 50 studentów i 7 pracowników naukowych. Następne akcje letnich obozów naukowych w latach 1968—1971 skupiały coraz większą ilość kół naukowych. Akcje badawcze były koncentrowane w wybranych rejonach województwa: Ziemi Limanowskiej, Żywieckiej, Dąbrowskiej, Tarnowskiej, Bocheńskiej.

Szczególnie duże osiągnięcia w akcjach „Limanowa 68” i „Limanowa 69” uzyskało Koło Geografów, które w 1969 r. zostało wyróżnione Złotą Odznaką ZSP. Duże osiągnięcia w czasie akcji „Lato Naukowe 1971” uzyskało Koło Naukowe Elektryków, które przeprowadziło analizę przyczyn uszkodzeń silników kombajnowych na podstawie badań przeprowadzonych w Kopalni Węgla Kamiennego „Anna” w Pszowie (ROW).

Można stwierdzić, że w okresie ostatnich 10 lat działalność ZSP w zakresie podnoszenia sprawności i efektywności studiowania była dynamiczna, efektywna i wielokierunkowa.

DZIAŁALNOŚĆ PROPAGANDOWO-INFORMACYJNA

Jednym z głównych zadań, jakie realizowała uczelniana organizacja ZSP była praca ideowo-polityczna. Zmierzała ona do kształtowania zaangażowanych postaw studentów poprzez działanie całej organizacji, jej aktywu i członków, podnoszenia na wyższy poziom świadomości i wiedzy politycznej studentów, umacniania więzi środowiska studenckiego ze społeczeństwem, rozwijania działalności propagandowo-informacyjnej. Zamierzenia te realizowano przez szereg form masowej działalności. Należały do nich spotkania, dyskusje, prelekcje, szkolenia aktywu realizowane z pomocą lektorów Komitetu Zakładowego PZPR. Od 1968 r. całokształt tej pracy skoncentrowano w nowo powstałych Klubach Myśli Politycznej ZSP „Publicum”, które działały w domach studenckich. Od 1970 roku wprowadzono do programu tych klubów monotematyczne cykle poświęcone walce ideologicznej w świecie, aktualnej sytuacji międzynarodowej, problematyce reform gospodarczych

i innych zagadnieniach. Po roku 1966, kiedy utworzono w RU ZSP Komisję Domów Studenckich, zanotowano duże osiągnięcia w działalności politycznej prowadzonej przez Rady Mieszkańców. W radach tych powstały komisje propagandy i informacji, w pracy których dominowała działalność społeczno-polityczna i informacyjna. Znaczna część działalności klubów „Publicum” była realizowana z ich inicjatywy. Zarówno po wydarzeniach marcowych, jak i grudniowych, ZSP podjęło się organizowania, bądź współuczestnictwa w organizacji szeregu spotkań, na których wyjaśniano i dyskutowano sens aktualnych wydarzeń. Odbywały się też spotkania z przedstawicielami władz centralnych i wojewódzkich, resortu, władz Zrzeszenia, władz Uczelni i KZ PZPR. Szczególnie żywy przebieg miała dyskusja przed VI Zjazdem Partii, w wyniku której na dwu kolejnych posiedzeniach plenarnych RU ZSP kontynuowano owocny dialog z władzami polityczno-administracyjnymi Uczelni. Przez całe dziesięciolecie RU ZSP kładła duży nacisk na realizowanie pracy politycznej także w działalności kulturalnej, naukowej i turystycznej.

Słabą stroną działalności politycznej RU ZSP był fakt, że nie zawsze docierano z informacją do ogółu studentów, nie zawsze wnioski z dyskusji czy porad organizacyjnych w porę i w sposób systematyczny docierały do wszystkich instancji Zrzeszenia. Niemniej działalność polityczna przybierała coraz bardziej formy codziennej i różnorodnej pracy kształceniowej. W pracy szkoleniowej, szczególnie po 1967 r., wykształciła się forma comiesięcznej Wieczorowej Szkoły Aktywu. Organizowano także seminaria dla aktywu wszystkich szczebli ZSP.

W zakresie oddziaływania wychowawczego na studentów Rada Uczelniana ZSP podjęła na Uczelni szereg akcji zmierzających do wcielenia w życie hasła: ZSP szkołą obywatelskiego wychowania.

W 1962 roku zorganizowano spotkanie z byłymi więźniami obozu oświęcimskiego połączone z otwarciem okolicznościowej wystawy fotograficznej A. Bujaka. W uroczystości wziął udział minister K. Rusinek i grupa działaczy ZBoWiD. Była to głośna w środowisku impreza.

W ostatnim roku obchodów Tysiąclecia Państwa Polskiego włączono się w akcję „Nasze serca i umysły Polsce Ludowej” poprzez szeroką działalność wizualną i pracę radiowęzłów, oraz spotkania i sesje naukowe popularyzujące dzieje państwowości polskiej. W uznaniu zasług, jakie RU ZSP wniosła w organizację imprez z okazji Milenium, aktywiści organizacji: A. Ciszek, S. Dąbrowski, A. Olszewski, A. Załucki, wyróżnieni zostali „Odnakami Tysiąclecia Państwa Polskiego”, nadanymi przez Ogólnopolski Komitet Frontu Jedności Narodu.

Dla popularyzacji wiedzy politycznej przeprowadzano prawie w każdym roku akademickim turnieje wiedzy politycznej. Zespoły nasze startowały w ogólnopolskim konkursie „ZSRR — kraj naszych przyjaciół”, w turnieju z okazji 50-lecia rocznicy Rewolucji Październikowej organizowano turnieje z okazji

100-lecia urodzin Lenina, z okazji 25-lecia PRL, 20-lecia ZSP. Z okazji 1000-lecia Państwa Polskiego i z okazji 20-lecia WSP Rada Uczelniana zorganizowała drużynowy Międzywydziałowy Turniej o Puchar Rektora WSP. Turniej ten odbywał się corocznie w latach 1966—1970, do czasu zdobycia pucharu na własność przez drużynę historii za trzykrotne zwycięstwo w turnieju.

W okresie dziesięciolecia 1961—1971 uczelniana organizacja przeprowadziła szereg kampanii politycznych. Z okazji przypadających w tym okresie ważnych rocznic zorganizowano całe cykle imprez, włączając w ich organizację wszystkie komisje kierujące różnymi formami działalności. Dzięki poczynaniom ZSP udział studentów WSP w różnego rodzaju wiecach organizowanych na Uczelni, bądź przez środowiskową organizację ZSP, był masowy. Studenci naszej Uczelni masowo demonstrowali przeciw orędziu biskupów polskich, protestowali przeciwko przedawnieniu zbrodni hitlerowskich, przeciwko agresji w Wietnamie. Poczucie internacjonalizmu i solidarności z narodem wietnamskim zaprezentowali aktywiści ZSP w czasie spotkania ze studentami wietnamskimi w 1967 r. Studenci WSP akcentowali swą świadomość polityczną masowym udziałem w różnego rodzaju uroczystościach, a głównie w pochodach pierwszomajowych.

Propagandę wizualną (poza wewnątrzorganizacyjną, wymagającą ogromnych nakładów pracy) Rada Uczelniana prowadziła m. in. za pomocą wystaw fotograficznych. Np: wystawa zdjęć z defilady Tysiąclecia, z okazji XX-lecia WP, czy z okazji XX-lecia ZSP. Z okazji 50-tej rocznicy Rewolucji Październikowej i 100-nej Rocznicy Urodzin Lenina zorganizowano konkursy na plakaty poświęcone tym rocznicom połączone z wystawami licznych prac. Siła oddziaływania propagandy wizualnej widoczna była szczególnie w akcjach wyborczych do władz uczelnianych Zrzeszenia.

Ważnym elementem pracy propagandowo-informacyjnej były radiowęzły w domach studenckich. Wszystkie powstały z inicjatywy Zrzeszenia, a choć niejednokrotnie nie najlepiej wyposażone, wniosły duży wkład zarówno w działalność polityczną, jak i rozrywkową na terenie DS. Powstanie w 1969 r. uczelnianego Radio-Centrum wydatnie usprawniło i wprowadziło nowe formy w pracy radiowęzłów.

W roku 1961/62 Komitet Wykonawczy RU ZSP wystąpił z inicjatywą wydania ogólnouczelnianego pisma studenckiego. Dzięki poparciu KU PZPR w styczniu 1962 r. ukazał się pierwszy numer pisma pt. „Węzły”. Należy żałować, że ukazało się tylko pięć numerów tego miesięcznika, był on bowiem formą prezentowania aktualnych spraw studentów, ich organizacji młodzieżowych, spraw kulturalnych i sportowych. Drukował wiersze, opowiadania, prezentował aktualne wiadomości z życia Uczelni. Przewodniczącym Kolegium Redakcyjnego pisma był ówczesny wiceprzewodniczący

RU ZSP E. Gretschel. Późniejsze próby reaktywowania pisma, bądź wydawania innego, niestety, nie powiodły się.

W minionym dziesięcioleciu Rada Uczelniana zorganizowała szereg zakrojonych na olbrzymią skalę prac społecznych. W 1961 r. Plenum RU ZSP przyjęło uchwałę, na mocy której każdy członek organizacji zobowiązany był do przepracowania społecznie 10 godzin w ciągu roku, a w roku 1967 liczbę tę zwiększono do 20 godzin. W pierwszej wielkiej akcji z cyklu prac społecznych na rzecz miasta brało udział prawie 100% studentów, a także duża liczba pracowników naukowych. Przy podsumowaniu tej akcji na Rynku Głównym ówczesny przewodniczący Rady Okręgowej ZSP, H. Kubiak oświadczył, że „w tę niedzielę na WSP pozostali tylko portierzy i woźni, reszta bowiem poszła pracować społecznie”. Tradycją stały się wiosenne akcje porządkowe na Plantach, w parkach, nad Wisłą, w rejonie Kopca Kościuszki czy Lasku Wolskiego. Jesienią porządkowano m. in. cmentarze żołnierskie. W latach 1962—69 dwukrotnie w każdym roku w pracach tych brało udział zawsze około 1 000 studentów. Od 1966 r. studenci WSP brali udział w organizowanych przez RU ZSP pracach społecznych przy budowie nowego gmachu Uczelni. Codziennie na budowie pracowały 30—40 osobowe grupy studentów. Duży wkład pracy społecznej wnieśli także studenci WSP do budowy Miasteczka Studenckiego.

Rada Uczelniana wspólnie z KZ PZPR zorganizowała spotkanie z wicepremierem W. Kraśką, oraz szereg innych imprez. Wspólnie z RZ ZNP organizowano coroczne obchody Dnia Nauczyciela, a z Uczelnianym Klubem AZS i Studium Wojskowym Spartakiadę Sportów Obronnych, zawody strzeleckie oraz z samym Studium Wojskowym coroczne wieczornice z okazji Dnia Wojska Polskiego i akcję honorowego krwiodawstwa.

Tak szeroko rozumiana działalność w zakresie pracy propagandowo-informacyjnej i społecznej stanowiła niezwykle efektywny czynnik kształtowania postaw i świadomości studentów. Działalność ta, prowadzona w ścisłej współpracy z władzami uczelnianymi i organizacją partyjną, zmierzała do wychowania studentów o wysokich kwalifikacjach, zaangażowanych w rozwój naszej Ojczyzny.

DZIAŁALNOŚĆ KULTURALNA

Zasadniczym celem działalności kulturalnej Zrzeszenia była w miarę wszechstronna realizacja programu upowszechniania kultury. Studencki ruch kulturalny stwarzał na Uczelni dogodne warunki do pogłębiania zainteresowań kulturalnych. Prezentowano dorobek studenckich zespołów środowiska krakowskiego, ludzi teatru, filmu, pisarzy, poetów, publicystów, muzyków. Organizowano imprezy kulturalne w wykonaniu zespołów uczel-

Orkestra uccehniana

nianych, inspirowano ich działalność i udzielano im pomocy w realizacji nakreślonych programów. Masowy kolportaż biletów do kina, teatrów, filharmonii, muzeów, a także na imprezy organizowane przez zespoły studenckie, to istotne poczynania organizacji w zakresie organizacji wolnego czasu studentów, wypracowania form ciekawej i kształcącej rozrywki. Wszystko to zmierzało do wyrobienia aktywności kulturalnej studentów Uczelni, kształtowało właściwe postawy i nawyki kulturalne nieodzowne dla przyszłego wychowawcy młodzieży.

Miejscem realizowania tych zamierzeń był uczelniany klub studencki oraz kluby i świetlice domów studenckich. W 1961 r. RU ZSP przejęła od władz Uczelni klub mieszczący się przy ul. Straszewskiego 22. W wyniku konkursu rozpisanego wśród studentów otrzymał on nazwę „Bakalarz”. Klub rozwinął szeroką działalność, stał się miejscem stałych spotkań studentów z ludźmi środowisk twórczych, dziennikarzami, przedstawicielami nauki a także miejscem interesującej rozrywki. Klub działał do roku 1965, kiedy na skutek trudności lokalowych Uczelni, z konieczności został on przeznaczony na salę wykładową. Mimo to działalność kulturalna ZSP nie osłabła. Dalej w tym samym pomieszczeniu odbywało się szereg ciekawych imprez. Wprowadzono pewne cykle tematyczne: cykl występów Teatru Jednego Aktora, cykl spotkań z twórcami teatralnymi, cykl recitali piosenkarskich, cykl o nazwie „Wieczory przy świecach” poświęcony poezji i muzyce poważnej. Dzięki współpracy z Biurem Zagranicznej Turystyki Młodzieży „Juventur” studenci WSP mogli obejrzeć i usłyszeć zespoły zagraniczne: studencki zespół pieśni i tańca z Kijowa, zespół big-beatowy z Zagrzebia, zespół muzyki kameralnej z Brunszwiku. Imprezy o charakterze kameralnym przeniesiono na teren domów studenckich. Usilne starania RU ZSP o uzyskanie nowego lokalu klubowego zostały uwieńczone sukcesem dopiero w marcu 1971 r., kiedy studenci WSP otrzymali nowy klub mieszczący się przy ul. Krupniczej 48. Przyjął on dawną nazwę i kontynuuje dobre tradycje dawnego „Bakalarza”.

Duże osiągnięcia zanotowała Rada Uczelniana ZSP w rozwoju studenckiego ruchu artystycznego. W roku akademickim 1962/63 powołano w Uczelni eksperymentalne studium teatralne, które było prowadzone przez aktorkę Teatru Rapsodycznego, D. Słomczyńską. Osiągało ono znaczne sukcesy, wystawiając corocznie pewnego rodzaju pracę dyplomową. Z czasem przekształciło się ono w studium fakultatywne, natomiast część członków zespołu utworzyła uczelniany teatrzyk studencki „Studio 63”. Dużą popularnością cieszyła się jego premiera — „Niobe” wg Rabindranatha Tagore. Swego rodzaju konkurencją tego zespołu było „Studio Współczesne”, specjalizujące się we współczesnej dramaturgii światowej. Nawiązało ono współpracę z różnymi środowiskami. Np. w miesiącach wakacyjnych 1962 r. odbyło się długie turnée po Ziemi Opolskiej. Z zespołów tych powstała

»Scena Narratora«, teatrzyk, który przyjął swą nazwę z wywodzącej się z teatrów rapsodycznych formy wprowadzania do akcji narratora. Zespół powstał z inicjatywy grupy zaangażowanych studentów polonistyki. Pierwszym jego kierownikiem był A. Bezwiński. Premierą zespołu był program pt. „Gloria victis“ wg Elizy Orzeszkowej, przygotowany z okazji setnej rocznicy powstania styczniowego. Rozpoczął się dla Sceny okres wytężonej pracy przynoszącej cały szereg sukcesów. Tematyka zespołu akcentowała ideowość i zaangażowanie w sprawie wychowania politycznego. W roku 1964 na Sejmiku Kulturalnym wyższych szkół pedagogicznych w Opolu zespół uzyskał II nagrodę za spektakl „Słowo o wyprawie Igora“. W 1965 roku »Scena« wystawiła sztuki: „Człowiek“ wg Jescicnina, „Wróg“ K. K. Baczyńskiego, „Lud wejdzie do przedmieścia“ i „Trzy cuda czerwonego proroka“ wg Babla. Za tę ostatnią sztukę zespół uzyskał również II nagrodę na Opolskim Sejmiku. W tym samym roku »Scena« odniosła duże sukcesy w „Krakowskiej Wiosnie Kulturalnej“, przeglądzie teatralnych zespołów środowiska, uzyskując trzy wyróżnienia. W roku 1966 odnosi największy swój sukces, jakim było zdobycie trzech pierwszych nagród za spektakl „Kraksa“ wg Durrenmatta. Zespół uzyskał wtedy nagrodę za reżyserię, za najlepszą rolę indywidualną i nagrodę publiczności. Nagrodę za reżyserię otrzymał znany aktor Teatru Starego, reżyser »Sceny« i jej duchowy „przywódca“, J. Nowicki, zaś nagrodę za najlepszą rolę — Z. Rogala, późniejszy kierownik zespołu.

»Scena Narratora« zawsze angażowała się w szeroki program działalności ideowo-wychowawczej Zrzeszenia. Jej programy uświetniały uczelniane obchody 50-tej rocznicy Rewolucji Październikowej (spektakl A. Błoka „Dwunastu“, grany na scenie Teatru im. Modrzejewskiej), z okazji XXV rocznicy powstania Ludowego Wojska Polskiego zespół wystawił program „Chciał do Polski“ zaprezentowany na poligonie wojskowym studentów WSP.

»Scena« odniosła także olbrzymi sukces innego rodzaju: pozostała chyba na zawsze w pamięci i sercach około 4 500 małych widzów, którym w 1967 roku pokazywała specjalny program rozrywkowo-dydaktyczny pt. „Wesołe miasteczko“, objeżdżając z nimi kolonie letnie na terenie całego województwa. Program ten spotkał się z entuzjastycznymi wprost opiniami personelu wychowawczego kolonii.

W 1968 roku „Scena“ występowała gościnnie w CSSR, dając spektakle w Koszycach i Preszowie z okazji Międzynarodowego Dnia Studenta, a w 1969 r. rewizytowała Wyższą Szkołę Pedagogiczną w Dreźnie z programem „Zamek na szklanej górze“.

»Scena« dawała także liczne występy poza środowiskiem studenckim. Występowała m. in. w MDK w Krakowie, w ZDK Huty im. Lenina, w satorium w Rabce, w Zakopanem.

Dorobek zespołu stał się przedmiotem pracy magisterskiej napisanej

przez Z. Rogalę, wysoko ocenionej przez prof. dr J. Nowakowskiego. *»Scena Narratora«* — *Teatrzyk Wyższej Szkoły Pedagogicznej w Krakowie. Próba monografii.*

W latach 1963—69 zespołem kierowali kolejno: A. Bezwiński, W. Woźny, J. Obrzut, Z. Rogala i, niestety, już nie żyjący W. Strużykiewicz. W latach 1964—65 działał pod opieką ZSP, utworzony przez M. Malaszkównę i S. Pękalę teatrzyk *»Piątka«*; niestety modny wówczas kabaretowy profil działalności nie przyniósł mu większych sukcesów, a z czasem jego członkowie przeszli do *»Sceny Narratora«*. Od 1970 roku zespół przeżywał ostry kryzys. Przedstawienie jednego programu w ciągu roku to stanowczo za mało jak na chlubne tradycje *»Sceny Narratora«*.

Obok Chóru Ruscystów, kierowanego przez dr J. Henzla, w latach 1965—67, działał także na prawach studium fakultatywnego Chór Uczelniany pod organizacyjną opieką RU ZSP. Jego dyrygentem był R. Ortel. Chór występował w czasie uczelnianych uroczystości, jego dużą zasługą było organizowanie cyklu recitali fortepianowych, podnoszących poziom muzyczny zespołu. Występowała w nich m. in. laureatka Konkursu Chopinowskiego — A. Głębówna.

Z inicjatywy ZSP w 1962 r. powstało na Uczelni bardzo popularne wśród studentów studium filmowe. Zmieniło ono jednak formy działalności i do dziś przetrwało jako studium fakultatywne.

Imprezą o zasięgu ogólnopolskim, organizowaną przez Komisję Kultury RU ZSP był Ogólnopolski Konkurs Małych Form Literackich. W latach 1962—65 wpływało nań bardzo dużo prac, pierwszych prób literackich studentów WSP i SN. Niestety, poważne nakłady finansowe, niezbędne w tego rodzaju działalności, nie pozwoliły na jej kontynuację.

Cenną inicjatywą Rad poszczególnych lat było organizowanie tzw. wieczorków zapoznawczych, na których wprowadzano w życie studenckie nowo przyjętych na pierwsze lata i nieoficjalnie żegnano studentów lat piątych, przyszłych absolwentów. Spotkania te, w których uczestniczyli niezwykle licznie pracownicy naukowcy, miały zawsze bardzo miłą oprawę i tradycyjnie cieszyły się olbrzymią frekwencją.

Zrzeszenie Studentów Polskich zajmowało się kolportażem biletów na imprezy instytucji artystycznych i kulturalnych. Działający w latach 1963—66 i w 1969 roku Klub Miłośników Teatru rozprowadzał setki biletów na spektakle teatralne. RU ZSP kilkakrotnie wykupywała całe przedstawienia dla swoich członków. Po spektaklach często odbywały się dyskusje z twórcami przedstawienia. Nic więc dziwnego, że Dyrekcja Teatru Starego uważała WSP za najbardziej „uteatralnioną“ uczelnię Krakowa. W RU ZSP zawsze można było dostać karnety na bilety zniżkowe do Filharmonii. Rozprowadzono wiele biletów na imprezy IV Festiwalu Kultury Studentów, na coroczne Krakowskie Wiosny, Festiwale Piosenkarzy Studenckich, czy imprezy

juvenaliowe. W 1966 roku studentka naszej uczelni — H. Podkanowicz była laureatką II nagrody na Ogólnopolskim Festiwalu Piosenkarzy Studenckich.

Duże uaktywnienie działalności kulturalnej na Uczelni widoczne było w okresie obchodów ważnych rocznic. Komisja Kultury wspólnie z innymi agendami ZSP organizowała okolicznościowe imprezy, wieczornice, wystawy, konkursy.

Komisja Kultury starała się także kształtować codzienne formy kultury bycia studentów. Dzięki staraniom RU ZSP i pomocy władz Uczelni studenci otrzymali w roku 1971 klub uczelniany, który zdobył sobie już dużą popularność i uznanie w środowisku studenckim.

DZIAŁALNOŚĆ SOCJALNO-BYTOWA

W całokształcie programu działania uczelnianej organizacji ZSP ważne miejsce zajmowała działalność socjalno-bytowa, obejmująca problematykę warunków materialnych w czasie studiów oraz startu zawodowego absolwentów. Obejmowała ona sprawy przyznawania świadczeń pieniężnych, bonów stołkowych, miejsc w domach studenckich, działalność zapomogowo-pożyczkową, sprawy ochrony zdrowia, wszechstronnego wypoczynku, a także sprawy zatrudnienia.

W ciągu całej działalności Zrzeszenia Rada Uczelniana czyniła uporczywe starania o poprawę sytuacji mieszkaniowej i żywieniowej studentów. Dzięki wspólnym staraniom władz Uczelni i ZSP sytuacja mieszkaniowa ulegała wolnej lecz systematycznej poprawie. Interesy studentów w kwestiach wyżywienia reprezentowały komisje stołkowe, szczególnie po 1961 r., gdy uczelniane stołówki przejęła Powszechna Spółdzielnia Spożywców. Komisje te, złożone z przedstawicieli studentów, kontrolowały ilość i jakość sporządzanych posiłków, dbały o należyty stan czystości w stołówkach, w latach 1961—67 dysponowały one bezpłatnymi korestantami, które przyznawano najbardziej potrzebującym studentom.

Rada Uczelniana wspólnie z komisjami dziekańskimi dokonywała rozdziału świadczeń stypendialnych. Przedstawiciele ZSP organizowali wydawanie bonów stołkowych, rady poszczególnych lat opiniowały podania studentów o pomoc materialną. Rada Uczelniana wydawała opinie kandydatom do stypendiów naukowych. W komisjach przyznających te stypendia zawsze zasiadał przedstawiciel ZSP. Niezależnie od zapomóg losowych przyznawanych przez Uczelnię, na przyznanie których wpływ miały Rady Roku, ustalające kolejność potrzebujących, Rada Uczelniana przyznawała własne, choć niekiedy skromne zapomogi dla sierot i małżeństw studenckich. W latach 1961—1967 RU ZSP współpracowała z Polskim Komitetem Po-

mocy Społecznej, rozdzielając przyznane przezeń świadczenia, organizując w zamian zbiórki uliczne na cele PKPS. W wypadku zmian przepisów o świadczeniach Rada Uczelniana organizowała szkolenia rad poszczególnych lat mające na celu szczegółowe zapoznanie studentów z aktualnie obowiązującymi przepisami.

Przy Radzie Uczelnianej od 1960 r. istnieje Kasa Zapomogowo-Pożyczkowa. W ciągu dziesięciu lat swojej pracy Kasa udzieliła 1 020 pożyczek na ogólną sumę 1 123 000 złotych, doraźnie rozwiązując finansowe kłopoty studentów.

Organizowano także szereg przedsięwzięć w zakresie ochrony zdrowia studentów. Należały do nich prelekcje lekarzy na różnorodne tematy, obejmujące m. in. podstawowe zasady higieny, problemy zdrowia psychicznego, sprawy profilaktyki, zagadnienia chorób zakaźnych, wenerycznych, seksuologii itp. Prelekcje te organizowano w domach studenckich. Na ich terenie działały komisje sanitarne rad samorządów, czuwające nad czystością i higieną DS.

W zakresie zatrudnienia Rada Uczelniana wspólnie z pełnomocnikiem do spraw zatrudnienia absolwentów organizowała informacje o przepisach dotyczących zatrudnienia, o stypendiach fundowanych, itp. Rada organizowała rozdział miejsc na praktykach kolonijnych, wydawała zezwolenia na pracę zarobkową studentów w Spółdzielni »Żaczek«. W domach studenckich organizowano praktyczne kursy kroju i szycia, kosmetyczne, wypieku ciast itp.

Ważne miejsce w działalności uczelnianej organizacji ZSP zajmowała turystyka jako forma atrakcyjnego wypoczynku. Z inicjatywy Rady Uczelnianej w 1960 r. powstało na Uczelni koło PTTK, które przyjęło nazwę »Klub Włóczęgów«. Wokół niego skupił się szeroki krąg entuzjastów turystyki. W 1961 r. zorganizowano I Ogólnopolski Rajd WSP i SN, który stał się imprezą coroczną, ściągającą studentów-turystów z całej niemal Polski. W rajdach tych często brało udział ponad 1 000 osób zwiedzających piękne beskidzkie szlaki. Organizowano także tzw. małą turystykę: wycieczki po Krakowie, w jego najbliższe okolice, jedno- lub dwudniowe wycieczki w Tatrę, Gorce, Pieniny. W czasie wakacji organizowano grupy wędrowne.

Rada Uczelniana rozdzieliała atrakcyjne wycieczki zagraniczne, których liczba corocznie wzrastała. Studentom wyróżniającym się w nauce i pracy społecznej przyznawano częściowe dofinansowania. Wielu studentów korzystało z wczasów krajowych, przyznawanych za niewielką odpłatnością. Działalność RU ZSP w zakresie spraw ekonomicznych i turystycznych cieszyła się dużym uznaniem ze strony studentów.

W analizowanym okresie czasu Zrzeszenie Studentów Polskich WSP w Krakowie odniosło szereg poważnych sukcesów. Wszechstronność i różno-

rodność form pracy, przestrzeganie zasad demokracji wewnątrzorganizacyjnej, świątły i świadomy swoich zadań aktyw organizacji — to najistotniejsze przesłanki licznych sukcesów organizacji. Dla wielu studentów praca w organizacji była pierwszym, poważnym sprawdzianem ich dojrzałości społecznej. Działalność w licznych agendach Zrzeszenia była czynnikiem kształtującym zaangażowane postawy, poczucie sprawiedliwości społecznej, umiejętność łatwego nawiązywania kontaktów z ludźmi, odpowiedzialność. Efektywność działania ZSP WSP w Krakowie w poważnym stopniu wynikała z walorów moralnych i intelektualnych środowiska studenckiego Uczelni. Studenci Uczelni traktowali pracę w organizacjach młodzieżowych jako element kształtujący niezbędną nauczycielowi umiejętność pracy społecznej.

Pozytywny stosunek władz Uczelni do Zrzeszenia, przejawiający się w daleko idącej i konkretnej pomocy, życzliwości dla poczynań organizacji umożliwiał rozwiązanie wielu trudnych problemów Zrzeszenia. Doceniając sukcesy uczelnianej organizacji ZSP, władze Uczelni w dniu 22 stycznia 1972 r. udekorowały Zrzeszenie sztandarem.

SKŁAD RADY UCZELNIANEJ ZSP* W LATACH 1961—1971

- 1961/62 — Stanisław Tarnowski, Jerzy Gembala
- 1962/63 — Zbigniew Regucki, Edward Gretschel, Aleksandra Głąb
- 1963/64 — Andrzej Załucki, Andrzej Ciszek, Stefan Dąbrowski
- 1964/65 — Stefan Dąbrowski, Marian Dziwisz
- 1965/66 — Marian Piątek, Władysław Janas, Emilia Rojna
- 1966/67 — Jerzy Ziemiński, Halina Omiecińska, Tadeusz Janusiewicz
- 1968/69 — Tadeusz Janusiewicz, Zygfryd Kielarski, Grzegorz Wolak,
- 1969/70 — Tadeusz Ślęzak, Zygfryd Kielarski
- 1970 — Zygfryd Kielarski, Janusz Blachut, Ireneusz Kapcia
- 1970/71 — Ireneusz Kapcia, Zbigniew Potoniec
- 1971/72 — Edward Sosnówka, Piotr Trzópek

* Przewodniczący i wiceprzewodniczący.

